

ŠARMANTNOST NEMA GRANICA NI U STAROSTI

Hrvatski umirovljenici u Beču osnovali svoj klub "Treća dob"

Perica Mijić

U društvu koje je ionako sve otuđenije i usamljenije, odlazak u mirovinu sve teže pada. Umirovljenim Hrvatima u iseljeništvu još je teže nego u onima domovini, uvjereni su članovi Austrijsko-hrvatske krovne udruge „Anno 93“. Kako bi uljepšali svoju svakodnevnicu, hrvatski umirovljenici u Beču osnovali su klub "Treća dob", a dane kratke pjesmom i šalama.

„Prije nego što počnemo „raditi“, pomolimo se za blagoslov svih onih koji su ovdje nazočni, nakon molitve na stol dolaze kolači, karte i domino. Poslije molitve i blagoslova slijede i informacije. Na ovom mjestu želimo najaviti predstojeću proslavu sv. Nikole, 10. prosinca na kojoj će nastupiti i folklorni sastav iz Zagreba.“

Najveći problem je usamljenost

Pjesma, zabava i razmjena informacija - ovako bi se kratko moglo opisati djelovanje prvog kluba hrvatskih umirovljenika u Austriji. Informacije koje se ovdje razmjenjuju tiču se uglavnom

zakona ili promjena odredbi raznih bečkih socijalnih i mirovinskih ustanova. No jednako važno je i samo druženje u društvu brzog tempa, koje je sve zatvorenije i koje se o starijim osobama brine sve manje. "Austrijanci imaju mentalitet da se zatvaraju, pa su se i naši ljudi počeli zatvarati. Često su sami, nakon što je jedan od partnera umro, a djeca idu svojim poslom ili negdje drugdje rade ili su čak u drugim državama i samo se telefonski čuju s roditeljima. Usamljeni u četiri zida padaju u depresiju i u svu tu melankoliju", kažu članovi kluba, koji i sami u Austriji žive više od 40 godina. Dodaju li se tome i bolesti s kojima se umirovljenici nose, situacija često zna biti dosta beznadna, kaže i redovita gošća kluba Dragica Čabro. "Primjera radi, danas sam dovela jednu prijateljicu koja je operirana u travnju, bila je gotovo tri mjeseca u gipsu, poslije toga su uslijedile još neke operacije, tako da je žena uvijek bila sama kod kuće. Evo večeras je tu i toliko se raspičala, smije se, radosna je i odlično raspoložena", priča Čabro.

Šarmantnost nema granica ni u starosti

Šala i zabava nekada su najbolja medicina, kažu u klubu u kojem se sastaju svakog četvrtka. Svi su oni sličnih problema, sličnih životnih puteva, obilježenih teškim radom i tuđinom. Umirovljenici se sastaju kako bi podijelili brige, kako bi se našalili i rastezili. Za one s niskom mirovinom, ponekad i jedva 300 eura, život u Austriji je posebno težak. Njima obvezna minimalna primanja od 730 eura osigurava država kroz razne vrste socijalne pomoći. No ona vrijede samo u slučaju ako su umirovljenici u Austriji i stalno nastanjeni – tako da su i u mirovini, kažu, prisiljeni živjeti u tuđini. Zato u klubu liječe i nostalgiju, družeći se sa zemljacima i prisjećajući se ponekad i ludih mladenačkih dana, koji opet znaaju uliti i nadu za budućnost. "Prva

ljubav se ne zaboravlja, to je tako bilo i ostat će. I ja odmah pomislim da će to opet doći. Ponovit će se, hoće, hoće, samo ne znam kada", šali se Krajina Pavica iz okoline Osijeka i dodaje kako joj je omjer muškaraca i žena u klubu ipak malo nepravedan. Što Matiji Mijiću iz okoline Brčkog opet nimalo ne smeta: "Manje nas je, da, manje je muškaraca. A što ćeš, malo štipneš, malo namigneš, evo vidiš, evo vojske...", šali se Matija dok za "muškom" stolu s kartama kupi vrijedne umirovljeničke poene.

Iščekivanje svakog susreta

"Treća dob" djeluje pri austrijsko-hrvatskom krovnoj udruzi "Anno 93" i danas, nakon svega godinu dana postojanja, broji nekih tridesetak članova. Važan zadatak su im, kažu, i posjete članova kluba koji se nađu u bolni-

ci, npr. nakon operacija. Ljudima to, kažu Pavica Krajina i Marija Budisavljević, takođe mnogo znači. No najvažnije bi bilo da se o klubu pročuje, jer je u gradu Beču koji broji oko 30 000 Hrvata još dosta je usamljenih, s problemima koji se zajednički ipak lakše riješe ili jednostavno zaborave. "Čovjek je u četiri zida gotov. Samo gleda u one prozore i ako ode negdje, ode u kupovinu - a to nije ništa. I ako i sretete nekoga na ulici, ne možete sa svakim ni popričati. I onda se lijepo skupimo ovdje, bude i glazbe, jednostavno se opustimo", objašnjava Krajina, dok Budisavljević dodaje: "Osim toga, ljudi imaju neki cilj. Ako su cijeli tjedan u kući, u sobi, u svoja četiri zida, onda čekaju taj četvrtak i već u srijedu se pripremamo, zovemo jedni druge, pitamo ide li ovaj, ide li onaj i radujemo se tom susretu."